

Hij sliep. Vreedzaam lag hij te snurken op zijn kapotte bed. Zo nu en dan liet hij door het snurken heen een hoge piep van zich horen; zijn longen waren net zo versleten als zijn sprei. Onder een mottige deken die hem net genoeg verwarmde om de nacht levend te kunnen doorstaan, sliep hij. Nog.

Er werd op de deur geklopt. Vrij hard, maar niet hard genoeg om hem wakker te maken. Er werd nog harder op de deur geklopt, maar blijkbaar was hij of te diep aan het slapen, te doof of...

‘Hallo? Hallo! Wakker worden! Doe de deur open! Laat me naar binnen. Hallo!’

Hij schrok wakker. Hij wilde omhoog komen. Hij bleef nog even liggen, ademde in, richtte zich op en vond zijn evenwicht. Hij kuchte een paar keer en begon richting de deur te lopen. Langzaam, maar zonder zijn doel uit het oog te verliezen. Af en toe houvast zoekend aan de muur, het aanrecht of waarnaast hij zich ook bevond. Zijn doel kwam steeds dichterbij. Ietwat buiten adem, maar voldaan bereikte hij het. En opende de deur.

‘Goedemorgen, meneer Deichmann, heeft u goed geslapen?’

Een vrouw stond voor de deur. Ze droeg een jurk, lijkend op die van een pleegzuster: van boven tot onder spierwit met geen enkele vlek of oneffenheid te bekennen. Ze droeg haar zwarte haar in een paardenstaart en had op haar borst een naambordje. Hij bekeek haar en haar ongewone uiterlijk even en reageerde met zijn zwakke, hese stem:

‘Goedemorgen, mevrouw...’

Hij keek even op haar naambordje.

‘...Oldenzaal. Die naam komt mij bekend voor. Ken ik u toevallig ergens van?’

‘Dat zou inderdaad kunnen, meneer. Zal ik u helpen naar beneden te komen? U heeft bezoek.’

Hij bekeek mevrouw Oldenzaal aandachtig. Zij huiverde. Hij mocht dan misschien oud, kreupel en kapot zijn, zijn doordringende, soms zelfs angst-aanjagende blik had hij niet verloren. Hij hoestte nog een keer en nam vervolgens haar arm om zich naar beneden te laten begeleiden. Hij stapte

achter haar aan de lift in en was bijna gevallen als hij zich niet aan haar arm had vastgehouden. Eenmaal op weg naar beneden vroeg hij haar hijgend:

‘En, wie bezoekt mij zo vroeg in de ochtend?’

De laatste keer dat hij bezoek van iemand had gekregen kon hij zich niet meer herinneren. Hij kon het gevoel dat hij nu hierbij had dan ook niet beschrijven. Was het vreugde, omdat hij eindelijk weer eens iemand kon spreken die niet in zo’n raar wit pak zat te spelen voor arts? Was het woede, omdat degene die hem bezocht dat nu pas deed, terwijl hij al een gevoelsmatige eeuwigheid in dit huis lag weg te rotten als een karkas zonder brein of emoties? Was het opluchting, omdat hij toch niet door iedereen was vergeten en nog een reden had om door te blijven leven? Dat hij nu nog niet dood hoefde?

‘Meneer Deichmann, meneer Deichmann, hoort u mij wel goed. Ik was uw vraag net aan het beantwoorden. Wie u bezoekt, weet u nog? Ik zei dus...’

Op dat moment kwam de lift beneden aan, een stem uit de luispreker kondigde aan dat de lift zich nu op de ‘Begane grond’ bevond en de deuren gingen open. Meteen kwam er een orkaan van geluid op hem af, van alle kanten: het geluid van stemmen, het gekraak van stoelen, het geschuifel van rollators en het druppelen van het water: het dak lekte en niet zo’n beetje ook. Hij was overweldigd, hij kon dit niet aan, het was hem allemaal te veel. Hij deed zijn vingers in zijn oren, zijn ogen dicht. Hij voelde dat een van zijn vingers uit zijn oor getrokken werd.

‘Rustig maar, meneer Deichmann, alles is goed, het is veel geluid, ik weet het. Maar alles komt goed. Ademt u maar rustig in en uit.’

Hij deed het. Hij begon langzaam één piepende ademteug na de andere te nemen. In en uit, in en uit, in en uit. Hij opende zijn ogen, dat ging goed, maar de grootste prikkel was het geluid, dus die prikkel hield hij nog even gedeactiveerd, de vingers bleven in de oren. Hij zag veel andere mensen. Er waren in dit gebouw twee groepen personen, merkte hij: in de ene groep

zaten mensen zoals hij, oud, moe, die het vermogen te lopen net als hij bijna hadden verleerd. De andere groep waren de jongere, beter lopende mensen die voor arts speelden. In de tijd dat hij zijn vingers in zijn oren had, had hij niet gemerkt dat hij achterover zou zijn gevallen als een van die tweede groep hem niet had opgevangen. Nu hing hij losjes in de armen van mevrouw Oldenzaal. Zijn eigen armen waren onbruikbaar, behalve als dam voor het geluid van buiten.

‘Meneer Deichmann! Kijk nu toch eens! Nu bent u gevallen. Dat wilt u toch niet?’

Hij hoorde het vaag door de vingers in zijn oren heen, maar het kon hem echt niet schelen wat een of andere mislukte dokter tegen hem te zeggen had. Hij bleef slapjes hangen in de armen van mevrouw Oldenzaal en liet zich door haar naar buiten begeleiden. Hij sloot zijn ogen opnieuw. Daarna hoorde hij niet meer het stemmengeluid, in plaats daarvan het geruis van de wind.

Een harde wind woei vandaag. Een harde, krachtige, ruisende wind, maar dat maakte hem minder uit dan de onvoorspelbare stemmen die van alle kanten op hem af leken te komen als hij binnen bleef. Hij haalde langzaam zijn vingers uit zijn oren.

‘Het wordt echt met de dag erger.’

‘Tja, wat kun je eraan doen. Zo is het nou eenmaal. Zielig is ’t wel. Maar zeker ook voor jou? Ik bedoel, jij vindt het toch ook zo erg?’

‘Treurig, vooral. Inmiddels is het ook zo ver dat hij...’

Ze onderbrak haar, wees naar hem en ze stopte meteen met praten. Mevrouw Oldenzaal kwam naar hem toe, wees naar de andere vrouw en zei:

‘Meneer Deichmann, dit is Anna. Zij gaat het nu van mij overnemen. Julie gaan samen iets doen, goed? Dan ga ik nu. Dag!’

Hij bekeek haar goed. Ze droeg een hemd dat vergeleken met zijn lappen stof wel een koninginnenmantel leek. Een hoed droeg ze ook, rood, net als het avondrood. Zijn dierbare avondrood.